

1070. m 5

4

LA CHR YM Æ

Fn Augustissimi Monarchæ,

JACOBI . I. MAGNÆ
BRITANNIÆ, FRAN-

CIAE, & HIBERNIAE, REGIS:

recessu de patria sua SCOTIÆ in ANGLO-
rum fines.

Auctore IOANNE LEOCHAEO Scoto.

EDINBURGI,

Excudebat THOMAS FINLASON, August. REG.

MAJEST. Typographus. 1617.

L. Leach

JACOBUS

De rebus antiquis & modernis

BRITANNIAE

REPERTORIUM

CLAVS & HIBERNIAE REGIS

per Joannem Leacham Scotum

anno 1677

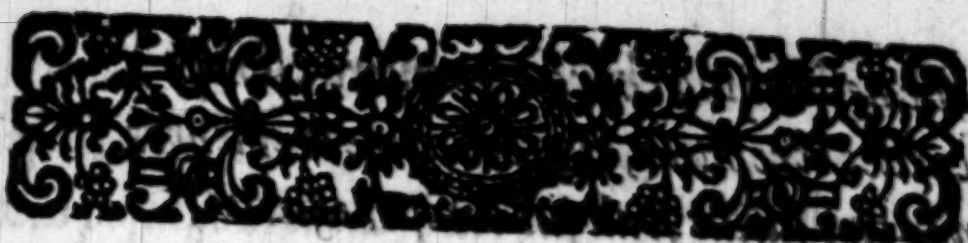
Authore Joanne Leacham Scoto

EDWARDUS

Excusabitur Thomas Thynson, August. R. & Co.

Typographus. 1677.

LACHRYMÆ,

In Augustissimi Monarchæ,

JACOBI .I. MAGNÆ

BRITANNIÆ, FRAN-

CIAE, & HIBERNIAE, REGIS:

recessu de patriæ suæ SCOTIÆ in ANGLO-
rum fines.

*Pes lenibus malefida alis, dubijq; labores
Et nunquam tristi risas sine felle sereni,
Quæq; raptis cupidas sublimis gloria men-*
tes,

„„ Quid stabile est? quid perpetuum? Sicne omnis in?
Sicne abiit fortuna recens? ruptoq; tenore (auras
Mutavit subito tot gaudia, tot lamentis?
O dolor! o lachrymæ o gemitus! evanida rerum
Somnia! & in fragili fluitantia voca phaselo!
Nuper at (ah memini,) Phœbumq; noxæq; sorores.
Sollicitabam ardens animi; dignumq; tuorum
Plausibus, & festo reditu REX magne, parabam
Promere Pierio tenuatum in vertice carmen:
Sponte sua nostris lauri cecidere capillis,
Irrepsitq; nocens taxus; (miserabile dictu,)
Sponte sua cytharæ manibus dum fila recendo,

Flebile nescio quid chorda gemuere; soniq;
Discordes strepitus, digiti elicuerunt tremantes.
Nonne fuit facius, tali sub tempore fletus,
Et tempestiuos gemitus, planctusq; dedisse?
,, Sed mens ceca hominum sortis, casusq; futuri;
,, Non bene scit ser dare modum: nunc omen iniquum
Experior, vacueq; luo deliria mentis.
Inde mihi hæ lacrymæ, hi fletus, miseraq; fluxit
In numeros noua cura meos, vix plectra iocosq;
Deposui manibus, subijt cura anxiosa luctu:
Et dolor: & tristis non unica noctis imago.
Namq; Caledoniis quæ lux affulserat oris,
Candida lux vix dum cælo quum visa coruscum
Exeruisse iubar, caput atris nubibus abdit;
Damnatura diem: tenebris sic omnia late
Circumfusa jacent, postquam tibi Magne redire
Anglorum in terras, patria de finibus alma,
Jam fixum, immotumq; sedet: nulla abne rogantum
Supplicia avertisse queunt? miserere precamur,
Et duris faciles adverte o quæstibus aures
Quid desiderium Scotis JACOBE relinquis?
Phœbe mane, lux alma mane, radiate mane Sol.
Quid iter in gelido vates Oeagrius Hæmo,
Amissa Euridice, plectro tentauit eburno
Fila lyre: numerosq; dedit, quæ ipsa ferarum
Turba super gemit; visaq; ad carmina quercus
Suspirasse diu, & tacitum sensisse dolorem,
Humida suffusis lacrymarum flumine Venis,
Quamuis continuo durissima saxa lapillo;
Talis ego: talemq; refert mea Musa dolorem,
Assiduus turbata malis; musa obruta fluctu

Curarum, duris quam saepe exercita fatis
Tristities afflixit humi: propiusq; salutis
Spem posuisse omnem fecit. Jam victa dolore
Pectora subsidunt. propiora pericula fatis
Nunc usquam; vix stunda meam decumana carinam
Verberet aquoreaq; latus cogat dare Brumae:
Heic ego Amycleos supplex nam in vota vocarem
Deprensus pelago fratres; tibi Iupiter unda
Votivum auderem taurum promittere, salvo
Si modo finitimam liceat contingere arenam.
Nunc spes intercisa omnis: penitusq; resultat
Mastitie mihi summa dies: late omnia, late
Flluvie, squalore, situ, macieq; feruntur.
O divi, quidnam hoc quod per tot fata paratis?
Mortalemne sedet totis deperdere telis?
Inq; vicem variare iras? dato vulnere cuncta
Si qua super; nostris IACOBUM haud collite terris.
Ibo ego, & Iliario, si quis mihi spiritus Orpheo
Flebiliora canam. certe me saxa dolentem
Audierint; sylvaq; etiam, pecudesq; sequuta
Accedent laebrynis; & quo stridentibus alis
Aera transmittet liquidum, vaga forte volucris
Ingemet, & motu suspendens verbera penna,
Damnabit superos nostras misera querelas
Quid tamen o superos? non hos misere dolores
Coelicola nobis; neq; enim tam ferrea diuis
Pectora, tu solus (Rex) hac de parte Prometheus.
Quid fingis grauiora tuis? duram exus mentem
Dum licet in medijs reditum an molire querelis?
Phoebe mane, lux alma mane, radiare mane Sol.
Vix bis plena vagis coelestibus cornua Lunae,

Quum venit, & refugit: necdum expectatus, abire
Rex JACOBE paras. Anne o promittere diuini est
Fallere? & (heu!) fraudare tuos felicibus horis?
Non ita cui Glaria laurus, & limina parent
Musarum: cytharam qui pectine temperat aureo
Ortygiae in visis lucos: ubi cornea circum
Cretesq; Dryopesq; fremant altaria leti.
Non ita Tartarei prudens matrona tyranni,
Septima quum exernit formosos Cynthia vultus
Trinacriae ascendit colles: quam plurima cingit
Hinc atq; hinc Dryas; & per colla fluente capillo
Ventilet ut niveas Zephyri finit aura papillas:
Ipsa vel Oebalium pueri de nomine florem,
Narcissumve legit sparsum vel sanguine Adonin,
Aut Caltham nitidi pendentem a lumine Phœbi:
Quæ calathos onerans, Stygii reminiscitur ignis;
Conscia nec primam damnat prætærapinæ.
Te quoq; tangit amor patriæ, neq; enim horrida cautes
Edidit, aut Getula tibi dedit ubera tigris;
Sed te Pegaseis enutri vere sub antris
Castalia de valle dea: Charitumq; decore
Nuda trias, letos oculis afflauit honores.
Hanc sine nos spem ferre tui. si crimina nostra
Tot meruere pati, Rex invictissime, pœnas,
Quin luimus? mora longa reo mors altera. at o jam
Si qua tibi superat sub pectore cura tuorum,
Phœbe mane; lux alma mane, radiate mane Sol.
Flumina quæ leni vitreum properatis in aquor;
Agmine; & o blando quæ diuidis alma susurro
Dulce melos, nemorumq; comis inter strepis aura;
Vestra Caledonius si gaudia Jupiter, & tot

Latitiae bona signa, pium testantia amorem
Accepit; picta vectus quando ipse phaselo,
Naiadum plaudente choro, Zephyroq; canente,
Transq; Taum, Forthæq; finum: si magna voluptas
Latandi fuerat, nunc fit quoq; tanta dolendi.
Mecum una gemitus, & singultantia verba,
Mecum una ingentes, lachrymarum effundite rivos:
Nostra salus, & vester amor, pia cura Deorum,
Spesq; hominum (hei) patrias IACOBUS deserit oras.
Dux Fergusiade, si animum pia stringit imago
Antiquae patriae: nec tota evanuit illa
Pectoris arcano quondam tibi clausa recessu
SCOTIA ne te mora causas; non sceptrum relinquis
ANGLA, nec ut fistas Scotorum semper in oris,
(„Quaquam o! nam magnum quod habet graue crimi
Tempus inane peto; dum se componere tantis [amare?]
Curarum mens aegra queat quandoq; procellis:
Et discat graviora pati. Venaticus ex quo
Tempore, ceruino sitientia labra cruore
Proluit; & longis durauit cursibus aruis;
Collibus adsuescit: donec robustior annis,
Audeat aerij superare cacumina montis;
Et seruare dolos, & fraudem fallere fraude.
Tum letus ruit in campos, & culmina nota,
Et domino obsequitur, cursum seu sistere poscat,
Corripere audio, spaciū seu deniq; signo.
Me certe tantus latum hoc protrusit in aquor
Tristitia non ante dolor; sed enim advena primum
Melpomenes absq; arte tyrannum tangere cogor:
Damnatumq; choris Musarum assumere plectrum
In vitis iubeor. non hac non tristia Phœbus,
discessus

Discessus sed Magne tuus, mihi carmina mandat:
Carmina quæ rapidas utinam violentia in auras
Discerpas Boreæ; & madidis Notus humidus alis
Immergat pelago, quæ turbidus Adria sævit,
Ejectæ vâ fretum quod sorbuit ante Charybdis;
Aut quæ Scylla ferox canibus præcinctâ marinis,
Auditur Spiculo raucum latrare profundo.
Frita sint, frustratantas fuisse querelas
Rex JACOBE ferar, sed quid mea vulnera specto?
Phœbe mane, lux alma mane, radiata mane Sol,
Ahne fugis? per ego has lacrimas, per gaudia testor
Quæ data sunt quoniam subito reddenda fuerunt,
Nil Fergusiatis visum crudelius oris.
Tu mihi Sol testis, tu pernox conscia Luna,
Perq; Polum certo remeantia sydera cursu.
Non etenim tu solus abis; tecum omnia tecum
Ire parant. Musq; graves, & cantor Apollo,
Et castus veneris puer, & veneranda leporum
Gratia, letitiæq; hilares, & blanda venustas;
Quid super est nisi triste Chaos miserandaq; rerum
In luctu facies? & conjurata malorum
Tempestas, emissæ Erebi de vallibus atris?
Ecce tibi modo purpureos quæ Dædala flores
Sternebat Tellus, meret deserta; suosq;
Squalida damnauit felici gramine campos.
Flava Ceres, misero non responsura colono,
Mæsta sedet; qualis Sicala quum lampada ab Aetna
Accendens, cunctis natam quæsiuit ab oris.
Ingemit obscuris memorum Dryas abdita in umbris.
Rurâq; lasciuæ sua deseruere Napeæ.
Naiades lacrymis fontes auxisse feruntur.

Et PAN obstreperas saxo allisſſe cicutas,
Ipſe ego, ceu campis demens errabat Elcis
BELLEROPHON cor uſq; ſuum depaſtus, inani
Complebam infelix reſonantia ſaxa querela,
Qua ſubit ANDREIAE felices cœrula portus
Doris, & expaſſis in vitat in oſcula palmis
Surdaq;, ceu noſtros audirent ſaxa dolores
Damnabam. nunc inde pedem revocare volebam
Perditus, in deſerta procul; ſine ſine beatos
Exclamans Zephyros, quate REX optime circum
Leniter, & motis applaudant ſapius alis.
Inq; alto reſidens viridantis gramine prati,
Collibus aut ſolis, aut vorticibus præruptis,
Pectoris arcános heu vulnèra dura dolores
Mente pia revocans; in fletum nubila ſolvi,
Et ferrugineis obduci clara tenebris
Lumina, ſplendentesq; oculos Hyperionis aurei
Optabam: diviſ, non hæc in vota ſecundis.
Nam tibi ſtat, fixumq; animo manet, ire beatas
ANGLORUM in trerás. heu ſors. ad verſaq; fata.
PHœBE mane, lux alma mane, radiatè mane Sol

Sed quid ego hæc, ſurdas tantum ſi verberat aures,
Hæc vox caſſa deum? legum ſervanda poteſtas
Ilicet, & quicquid ſuperi mens provida regis
Conſilio arcáno fieri decreverat olim,
Non lachrymís, planctuq; hominum diſſolvitur, aut vi
Frangitur adverſa. ſtat Ahenea turris in auras
Fatorum titulo, cui lex adjuncta neceſſi eſt;
Quam nec Hyperboreo properás de monte procella,
Æolio aut rapidus laxatus carcere turbo,
Aut pelagi ira ferox pugnantibus excita ventis
Deſtruat, aut vincat: ſic inconcuſſa reſiſtit,

Tot cœli, pelagiq; minis. perge omine dextro;
Perge igitur, tua qua revocant te Maxime fata. (as
Et quamvis patris hinc titulus te oppugnet, & Angli
Sevocet in terras; ubi dulcia gaudia conjunx
Gratetur reduci, & charissima pignora CARLUS
Currat in amplexus: patria illinc tangat imago
Mentem animi: tu REX vince alto pectore utrumq;
Plus tibi sit patria dici & simul esse parentem.
Inde tibi surget decus immortale corone;
Inde tuos cinget viridans fronde capillos
Gloria; & eternum statuet tibi fama trophæum.
Cetera sint misere plebi, & communia vulgo:
Hoc proprium REX magne tibi: quo haud altior ullus
Extulit os sacrum cœlo, tenebrasq; resolvit
Bellorum, & longa populos sub pace beavit:
Si Fergusiacos numeres ab origine patres.
Hæc lux immensum radiantia tela per orbem
Desperfit, ^{qua} Sol Eo e gurgite promit
Siderios vultus, & quæ caput occultis undis
Occiduis, fesso solvens temone jugales;
Quæ campos Libiæ, nascenti & conscia Nilo
Arva premit, radiis nimio stagrantibus æstu;
Quæq; fugit Boreæ torpentes frigore terras.
Arvaq; Rhiphæis multum damnanda Pruinis,
Si non luce tua, & radiis propioribus Arcti.
Frigoribus, tristiq; hyemi solatia ferres.
Fortius huc igitur radios, & spicula vibra;
Utq; Calidoniæ tepeant face frigora Brumæ.
Hoc unum præcor o, si non licet omnia; quam jam
Phœbe abeas; lux alma abeas; radiate abeas Sol.

Glande

*Claude recludant tenebroso in carcere fratres,
Ventorum o domitor; vasti & super injicementis
Fragmina; nec madidis Auster petat aera pennis,
Obducens picea totas caligine terras;
Nec sine ut effusis Boreæ inclementia habentis
Bacchetur per inane furens; nec turbidus Eurus
Acriis flatis circum strepat undiq; campis
Horrissonum: soli Zephyro sit copia cœli.
Hic semper placidis JACOBO assibilet auris,
Dum Thamesis ripas, & pascua grata Camenis
Ille redux teneat; coniux ubi blanda Favoni,
Inter diffusas per candida colla Napæas
Cesariem flauam, blandum spirantibus instat
Floribus: & vario depingit prata colore.
Hic vellet miti Zephyrus stabularier antro,
Si qua fides verbis; & se putat esse beatum
Si quando AENEAE liquit discedere campis:
Coniugis ut fusus gremio, viridantia Tempe
Inter, & eternos Thamesæi ruris honores,
Inspiret molles animas; blandumq; JACOBO
Murmuret: & dulci ludat circum ora susurro.
Turgida sic toto discedant flamina a cœlo;
Nubilaq; horrendo terram obfuscantia amictu;
Sic quicquid nimio vel adurit prata calore,
Frigore vel tristi surgentes deterit herbas,
Exul erat: Schythiæ gelidis sese occulat oris
Tristis hyems; Lybiæq; procul deserta peragret
Æstus, & insani positos sub sydere Cancri.
Sic o Magne parens, cuius tremefacta verendo
Judicis a vultu, cum justam accenderis iram,
Subsidit Tellus; quam nil quod jam est ve fuit ve;*

Vel quod erit quandoq; latet; qui cuncta tenore
Perpetuo stabilita regis; Regum altior omni
Imperio solus; qui sceptrum, decusq; TIARÆ
Regibus, & magnum præ aliis largiris honorem;
Ut te vnum agnoscant Dominum, patriq; benigno
Supplicibus votis, & mentis thure litarent;
Fusq; tuis populis vlla sine frude ministrent;
Sic o Magne parens, famulum dignare favore
Usq; tuo: sceptrumq; bea: reducisq; ut euntis,
Ostendas populo felicia Principis ora.
His certo immensum nutu qui temperat orbem
Annuet; hæc rata vota dabit. Tu dirige tutos
Saxonidum in terras constanti tramite gressus:
Usq; tamen patriæ memor o REX maxime amata.
Jamq; vale. lachrymis in mœsta cadentibus ora,
Plura loqui gemitus vetat, & dolor altus, in imo
Pectore suppressus; qui dum se non capit ipsum,
Nec questus capit ipse suos: confusus, & vnum hoc,
Dum grauiora parat, magno de vulnere anhelat;
PHOEBE vale, lux alma vale, radiate vale Sol.

Acad. Oxon. Univ. Lib.

K.

IACOBI ARA

1070. m. 5
5

CE V, IN IACOBI, MAG-
NÆ BRITANNIÆ FRANCIÆ
ET HIBERNIÆ REGIS SERENIS-
SIMI, &c: AVSPICATISSIMVM
REDITVM E SCOTIA IN
ANGLIAM, ACADEMIÆ
OXONIENSIS GRA-
TVLATORIA.

OXONIÆ,

Excudebat Iohannes Lichfield, & Gulielmus Wrench,
Ann. Dom. 1617.